

Læsning:

Epistlen skriver apostlen Peter i sit første brev:

Det er ingen ros, at I tåler mishandling, når I fejler.

Men hvis I tåler lidelser, når I gør det gode, så er det tak værd for Gud.

Det blev I kaldet til, for også Kristus led for jeres skyld og efterlod jer et eksempel, for at I skal følge i hans fodspor:

Han gjorde ikke synd, og der fandtes ikke svig i hans mund, han svarede ikke med skældsord, da han blev skældt ud, under sine lidelser truede han ikke, men overgav sin sag til ham, der dømmes retfærdigt; på sit legeme bar han selv vore synder op på korset, for at vi, døde fra synden, skal leve for retfærdigheden. Ved hans sår blev I helbredt.

For I fór vild som får, men er nu vendt om til jeres sjæles hyrde og tilsynsmand.

Første Petersbrev 2,20-25

Læsning

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes:

Jesus sagde:

»Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.

Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden; for han er daglejer og er ligeglad med fårene.

Jeg er den gode hyrde. Jeg kender mine får, og mine får kender mig, ligesom Faderen kender mig, og jeg kender Faderen; og jeg sætter mit liv til for fårene.

Jeg har også andre får, som ikke hører til denne fold; også dem skal jeg lede, og de skal høre min røst, og der skal blive én hjord, én hyrde.«

Johannesevangeliet 10,11-16

Prædiken

Det er 2. søndag efter påske.

I Faderens og Sønnens og Helligåndens navn, Amen!

Den, der er daglejer, og som ikke selv ejer fårene – han lader dem i stikken, når ulven kommer.

Det er godt nok en voldsom udtalelse. Og det var der ikke mange fagforeninger i Danmark i dag, der ville finde sig i, at man sagde om deres medlemmer.

Tænk, hvis man påstod, at plejehjemspersonalet af dovenskab kunne finde på at svigte de gamle!

Tænk, hvis man luftede den tro, at læger kunne finde på at afvise patienter, fordi lægerne selv var bange for corona!

Eller tænk, hvis man hævdede, at offentligt ansatte var hurtigere til at sygemelde sig, fordi de fik deres løn alligevel!

Ja – I kan høre, at jeg har taget eksempler fra de overskrifter, der har været i aviserne i det seneste årstid.

Der findes – også i dagens Danmark, sådan nogle hyrder, der stikker af, når det begynder at blive anstrengende eller farligt at blive ved fårene.

Men det er ikke normen. Det skal vi huske!

Det normale er, at mange gamle får nogle gode år på plejehjemmet, fordi der er et kompetent personale, der passer på dem.

Det normale er, at lægerne engagerer sig i deres patienter og gør, hvad de kan for at helbrede dem. Også selvom der nok var flere penge at hente for lægen ved at holde folk syge.

Og det normale er, at offentligt ansatte har en faglig stolthed, der gør, at de ofte arbejder mere og længere end de skal for en løn, der ikke altid er noget at råbe hurra for.

Vi kan altså ikke generalisere, og det var ikke alle hyrder på Jesu tid, der stak af, når ulven kom.

Når vi alligevel genkender os selv og vores medmennesker i denne lignelse – så er det jo, fordi vi skal være skal være motiverede for at yde vores bedste.

Nogle bliver motiverede af at levere et godt stykke arbejde – hvad enten det er inden for håndværk eller kontor.

Nogle motiveres af anerkendelse og respekt fra deres medmennesker. Og nogle motiveres af penge.

Og er det så sådan, som det er for mange grupper i vores samfund, at lønnen er i den lave ende og anerkendelsen udebliver, samtidig med at det måske er svært at få ressourcer til at lave sit arbejde tilfredsstillende – ja så er det, vi risikerer, at folk slår samvittigheden fra.

I lignelsens sprog overlader disse mennesker hjorden til rovdyrene.

Hvis I nu tror, at dette her handler om fagpolitik, så tror I fejl. Det handler om at være menneske blandt mennesker – om næstekærlighed, kort sagt.

For hvad er det, der gør forskellen mellem et plejehjem i Jylland med en beboer ved navn Else – og så vores eget plejehjem her i byen?

Her blomstrer folk ofte op og får overskud og livsglæde tilbage, når de flytter ind. For et omsorgsfuldt personale tager sig af de praktiske ting omkring beboerne, og en stor gruppe af frivillige deltager i mange sjove eller spændende aktiviteter, der giver livet indhold.

Forskellen er kultur.

Det ene sted kan man opleve, at en beboer på et plejehjem kun udgør en besværlig hindring for at få tingene gjort så hurtigt, at man kan komme tidligt hjem.

Det andet sted er beboeren et medmenneske med ønsker og håb – og ofte også en stærk vilje til at præge sine omgivelser. Hvilket jo er et stærkt livsbekræftende tegn.

Det er altså menneskesynet, der er på spil her i dagens tekst.

Den gode hyrde har et skæbnefællesskab med sine får. Når fårene bliver angrebet, gør det ondt på hyrden.

Denne samhørighed handler ikke om, hvorvidt man modtager en betaling for sit arbejde, eller om man arbejder for sig selv. Den handler om, hvorvidt man evner at se det enkelte menneske som et enestående og værdifuldt bidrag til vores fælles verden – som et menneske, der tilhører 'De helliges samfund', som vi siger i trosbekendelsen.

Derfor kan vi se, at der er stor forskel på de rædsomme historier, vi hører om i medierne – og så de mennesker, vi som oftest møder i vores egen dagligdag.

Vi møder offentligt ansatte, der smidigt og smilende hjælper os igennem med alle vores ønsker og behov.

Vi møder læger, der springer frokosten over for at tage en patient ind, der ikke kan vente.

Og vi møder plejehjems personale, der engagerer sig i beboerne og holder af dem. Driller dem kærligt eller giver et kram – alt efter, hvad der er behov for.

Ja – da jeg startede som præst, undrede jeg mig over, at der ofte sad et par gæster i følget ved en bisættelse, som var lidt isoleret i forhold til resten af deltagerne. Indtil det gik op for mig, at det var medarbejdere fra plejehjemmet, der ønskede at følge 'deres' beboer det sidste stykke på vej ud af dette liv og ind i det næste.

Den måde at være på over for vores medmennesker – den har vi lært af Vorherre selv. Blandt andet, når vi læser dagens tekst.

Og vi ved, at Jesus ikke kun prædikede om omsorg og næstekærlighed. Han praktiserede den også.

Ultimativt var det jo grunden til, at han gik sine lidelser og død i møde i påske dengang – endda uden at beklage sig.

Med sådan en hyrde kan vi hver især godt holde ud at være et får i flokken. Vi har tillid til, at Gud fører os i den rigtige retning, og at han skærmer os og passer på os undervejs.

Vi undgår ikke lidelser og sorger – det er der ingen mennesker, der gør. Men vi tror på, at Jesus Kristus kan hjælpe os til at blive på det, vi ironisk kalder dydens smalle sti. At han kan hjælpe os til at se vores medmennesker som fuldgyldige brødre og søstre i ånden – uanset hvad de kan gøre af nytte for mig eller for min nabo. At vi ikke udnytter vores næste eller benytter os af hans svaghed til at opnå personlige fordele.

Men at vi tvært imod ser andre mennesker som forunderlige muligheder for at lære om mangfoldigheden i Guds skaberværk.

Amen!